

05 JUNI 2008

200706160-27

Kunnskapsdepartementet
Universitets- og høgskoleavdelingen
Postboks 8119

0032 Oslo

Deres ref: 200706160/TAS
Vår ref: 2008/289-008
Saksbehandler: Kjell Bugge
Tlf: 71214116
Faks: 71214100
E-post: post@hiMolde.no
Molde: 02.06.2008

Høring - Utkast til forskrift om studentsamskipnader

Det vises til brev fra departementet 17.4. 2008.

Høgskolen i Molde vil konsentrere sin uttalelse om kapitlene 3,4 og 5 – velferdstjenester, regnskaps- og kostnadsfordeling og fri stasjon. Til de øvrige punktene i forslagene til forskrift og tilhørende merknader har vi ikke nevneverdige merknader.

KAP. 3 og 4 VELFERDSTJENESTER, REGNSKAPS- OG KOSTNADSFORDELING

Det legges opp til en skarp grenseoppgang mellom "ekte" studentvelferdstjenester og annen aktivitet som studentsamskipnadene kan drive på nærmere angitte (og strenge) vilkår. Knappt noen vil være uenig i at offentlige midler skal brukes til det de er bevilget til og at støtte til studenter skal komme studentene til gode. Som prinsipielt utgangspunkt framstår det som sunt og fornuftig. Når vi kommer til de praktiske implikasjonene, må imidlertid teksten sies å reflektere en noe kategorisk og unyansert oppfatning, preget av en restriktiv tilnærming. Uten at det sies eksplisitt, får man inntrykk av et *konkurransforhold*, der tilbud om tjenester til andre oppfattes å kunne gå på bekostning av tilbudet til studentene, sammen med en uttalt frykt for at "andre" skulle kunne nyte godt av støtte beregnet på studenter.

Hvis det dreide seg om rent kommersiell virksomhet, der fortjeneste hentes ut av eierne, ville slike betraktninger være på sin plass og tilhørende bekymringer høyst berettiget. Under samskipnadsorganisering derimot, er det faktiske forhold at *så godt som ethvert salg til andre kommer studentene til gode* ved at samskipnadens inntekter og økonomi styrkes. Det kan ikke skje noe verre enn å bidra til at prisene studentene betaler derved kan holdes på et mer moderat nivå enn ellers. Det er først når studentene ikke får bolig fordi de er utleid til andre, at dette blir problematisk. Det er en teoretisk, men neppe noen realistisk mulighet.

Etter å ha slått fast de prinsipielle betraktningene innledningsvis, bør det vurderes formuleringer som på en mer positiv måte faktisk *oppfordrer samskipnadene til å tilby tjenester også til andre enn studenter* for på den måten å styrke studentenes økonomi. Samfunnsøkonomisk må det utvilsomt være fornuftig å utnytte kapasiteten best mulig. Ved å sette krav om to- eller flerprissystem, skulle det også være uproblematisk i forhold til konkurranseregler og -lovgivning.

Det er all grunn til å reise spørsmål om nitidige pålegg om konsekvent regnskapsmessig atskillelse og tilsvarende kostnadsfordeling og -kalkyler virkelig kan være gjennomtenkt og nødvendig. I den praktiske hverdag vil slike krav innebære et betydelig merarbeid, og i noen sammenhenger vil de være tilnærmet umulig å etterleve, noe departementet også synes å ha innsett, jf. § 10 siste ledd, som sier at dersom andelen ikke-studenter eller indirekte kostnader ikke er kjent, skal de estimeres. I så fall kan det med rette spørres om formkravet er satt for kravets egen skyld mer enn ut fra reelle hensyn.

KAP. 5 FRI STASJON

Gjennom mange år - og ved mange anledninger - har det vært etterlyst en konkretisering og nærmere beskrivelse av innholdet i begrepet "fri stasjon" - institusjonenes plikt til å stille lokaler og annen infrastruktur til disposisjon for arbeidet med studentvelferd.

I høringsbrevet skriver departementet at "slike regler har vært etterspurt". Bakgrunnen for ønsket har vært betydelig usikkerhet om hva man har plikt til å yte og hva som med rimelighet kan forventes, variasjon i praksis lærestedene imellom og omfattende bruk av tid og krefter i forhandlinger og "tautrekking" om disse spørsmål.

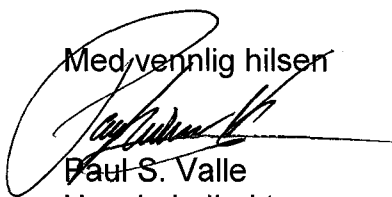
I forslaget som nå foreligger, er det noen formuleringer som kan sies å ha en utfyllende karakter, men bare i beskjeden grad, og vi er kommet et svært lite skritt videre. Det er liten rettledning i å få vite at lokaler skal stilles til rådighet "med nødvendig basisutstyr". Departementet viser til at det er stor variasjon i forholdene rundt om i landet og at det derfor er komplisert å gi spesifikke nasjonale retningslinjer. Mye må fortsatt overlates til det lokale handlingsrommet. Det har vært sagt gjennom svært lang tid, og det kan høres tilforlatelig ut, men det er vanskelig å fri seg fra et inntrykk av at det også er bekvemt å slippe å ta dette arbeidet. Når man ser på hva som ellers utredes og nedfelles i retningslinjer, reglement, instruksjer og forskrifter både i egen og andre sektorer, burde det ikke være uoverkommelig å slå fast i det minste noen grunnleggende elementer som man har *plikt til å levere/krav på å få levert*. Det ville forenkle arbeidet lokalt, og det vil sikkert fortsatt være mye det kan forhandles om ut fra forholdene på stedet.

Det er for øvrig ikke lokalene i seg selv som byr på de største utfordringene å avklare. De "store pengene" ligger i inventar og utstyr, spesielt det som er knyttet til kjøkken og serveringsarealer. Her er det nærmest bare fantasien som setter grenser for hva som *kan tenkes å inngå* i fri stasjon.

Som illustrasjon kan nevnes at Statsbygg gjennom så å si hele sin eksistens har klart å skille mellom byggutstyr og brukerutstyr ved nybygg; ganske spesifisert.

Det burde ikke være en svært mye verre oppgave å konkretisere innholdet i begrepet fri stasjon, og det er skuffende at departementet heller ikke ved denne anledningen har sett seg i stand til det.

Med vennlig hilsen

Paul S. Valle
Høgskoledirektør

Kjell Bugge
Seniorrådgiver